

## Hồi 1

### Dương Châu Thành

**M**ột ngôi thành hùng vĩ, nguy nga tráng lệ nơi phồn hoa đô hội mà không có một chốn nào trên giang hồ sánh bằng. Nếu có một chốn có thể so sánh với Dương Châu Thành ngoài Trường An ra chẳng thể tìm được nơi nào khác.

Khi tiết trời vào thu, với những ngọn gió thu hiu hiu tạo ra một cảnh trí vừa thơ vừa âm thì thành Dương Châu lại bừng náo nhiệt khác hẳn với tiết trời. Nhất là vào ngày tết Đoan Ngọ, cái ngày mà bất cứ cư dân nào ngụ tại nhà. Bởi vì ngày đó là ngày rước bài vị của những anh hùng trượng nghĩa trong giang hồ, cái ngày mà tất cả mọi người như đã in vào tâm trí họ trong câu chuyện tương truyền về vị Tể Tướng Khuất Nguyên. Cũng chính vì câu chuyện của vị Tể Tướng trung nghĩa mới có ngày lễ hội rước bài vị trong dịp tết Đoan Ngọ.

Nhưng có lẽ trong lễ hội đó, với những hàn kiều kết hoa trang hoàng long lẫy để tôn vinh những vị anh hùng hảo hán đã được mọi người tôn kính thì một chiếc kiều được chú ý đến nhiều nhất.

Chiếc kiều hoa sau cùng, với bảy ngọn đại kỳ rủ trong gió thu. Bảy ngọn đại kỳ gồm Thanh kỳ, Huỳnh kỳ, Hắc kỳ, Bạch kỳ, U Linh kỳ và Tử kỳ được mọi người trông đợi nhất. Tại sao mọi người ở thành Dương Châu lại chú tâm vào mỗi chiếc kiều có bảy ngọn đại kỳ đó, bởi một lẽ nó là chiếc kiều mang bài vị của Thất Long Kỳ Hiệp, một đại hiệp mà cuộc đời hành hiệp đã tạo dựng bao ân phúc cho bá tánh. Nhưng rồi một ngày kia đột nhiên người không xuất hiện nữa, chỉ để lại bảy ngọn đại kỳ, mà bao nhiêu người thêm muốn. Hiện tại Thất Long Kỳ Hiệp không còn nữa, chỉ còn là dĩ vãng để mọi người trong giang hồ hoài tưởng.

Thất Long Kỳ Hiệp đi đâu, hay đã bị kẻ thù ám hại, chẳng một ai biết. Còn bảy ngọn tiểu kỳ của người đã bị chia tam xẻ tứ trong tay những nhân vật khét tiếng trên giang hồ, mà bất cứ ai dù ham mê võ công quán tuyệt của Thất Long Kỳ Hiệp cũng không dám nghĩ một ngày nào đó mình sẽ là chủ nhân của bảy ngọn tiểu kỳ.

Những chùm pháo thăng thiên đua nhau bay vùn vụt lên bầu trời đêm cao vời vợi để tạo thành những đoá hoa trông vô cùng đẹp mắt, khi đoàn kiều rước bài vị đến trung tâm thành Dương Châu. Mọi người chung nhau một đêm náo nức, phấn khởi để cùng nhớ về

những vị anh hùng đã mất, nhớ về những vị đại hiệp một thời ai cũng đều mơ ước được như họ.

Trong một toà lầu nằm chênh vênh hướng Đông khi mọi người đều nô nức với đêm hội thì có một hán niên khoảng chạp ngoài hai mươi, dáng vẻ thư sinh trong bộ trường y nho sĩ đứng trên lan can dõi mắt nhìn xuống hàng kiệu hoa. Ánh mắt của y dừng lại nơi chiếc kiệu của Thất Long Kỳ Hiệp. Một ánh mắt xa vời như nhìn vào một cõi vô định nào đó.

- Ầm...

Tiếng nổ nghe ừ cả thính nhĩ, cùng với tiếng nổ đó thì chiếc kiệu rước bài vị của Thất Long Kỳ Hiệp tan tác như xác pháo thăng thiên. Mọi người nhốn nháo hẳn lên. Đêm lễ hội rước bài vị thoáng chốc như bày ong vỡ tổ, hỗn độn và tan tác.

Hán niên nho sinh chau mày, từ trên lan can toà ký lầu phi thân xuống như cánh én lượn. Kinh pháp của hán niên quả là cao siêu không sao tưởng tượng được. Chỉ trong chớp mắt, y đã đến ngay chiếc kiệu bài vị Thất Long Kỳ Hiệp. Chiếc kiệu trông thật thê thảm. Bả ngọn đại kỳ biểu tượng của Thất Long Kỳ Hiệp giờ biến thành những mảnh giẻ nham nhở.

Cùng với sự xuất hiện của hán niên thì một bóng người từ chiếc kiệu cũng băng mình lướt đi nhanh không thể tưởng. Thấy kinh công người đó có phần khả nghi là hung thủ đã huỷ chiếc kiệu bài vị của Thất Long Kỳ Hiệp, hán niên liền trở kinh thuật bám theo.

Mặc dù kinh công của hán niên cao thâm như vậy, nhưng đến cổng thành Dương Châu thì bóng người phía trước đã mất dạng.

Hán niên đứng tần ngần nhìn quanh. Kinh công của người này khiến hán niên thư sinh thoáng một chút ngỡ ngàng hiện lên dung diện anh tuấn khôi ngô.

Hán niên khẽ nói:

- Người đã chết rồi mà kẻ thù vẫn không cho yên.

Khi hán niên vừa toan dậm bước thì xa xa trong một ngôi cổ miếu có ánh lửa nhoáng lên. Sau ánh lửa đó thì một ngọn lửa bùng cháy lập lòe. Thần nhãn của hán niên như sáng ngời hướng về ngọn lửa đang bập bùng đó. Ánh mắt của hán niên đứng phía sau ngọn lửa bập bùng.

Hán niên chấp tay sau lưng thả bước về phía ngọn lửa trong cổ miếu.

Còn cách ngọn lửa ba trượng, hán niên nhận ra một người vận hắc y, trùm đầu ngồi nhìn ngọn lửa.

Người đó chẳng cần nhìn lên, mắt vẫn chăm chăm vào ngọn lửa lập lòe. Ánh sáng từ ngọn lửa hắt lên chiếu rọi thần nhãn của người kia trong chiếc mũ, một đôi mắt sáng ngời như hai vì sao đêm.

Ngay bên cạnh người đó là ngọn tiểu kỳ màu đen, phập phều bay trong gió.

Hán niên bước đến ngồi đối diện với người vận trường y màu đen, ánh mắt nhìn ngọn tiểu hắc kỳ.

Người kia rút ngọn tiểu hắc kỳ, phóng qua ghim bên cạnh hán niên:

- Đã đến lúc Quân Đạt thay ta hội kỳ.
- Quân Đạt đã chờ đợi cái ngày này lâu lắm rồi. Dù có phải tan xương nát thịt, Quân Đạt cũng phải thực hiện sứ mạng đó.
- Sứ mạng hội kỳ không phải ai cũng có thể thực hiện được nhưng ta tin tưởng vào Quân Đạt. Khi nào hợp nhất bảy ngọn đại kỳ của Thất Long Kỳ Hiệp thì con mới biết được lai lịch của mình.

- Sư phụ... Thật ra Quân Đạt có quan hệ thế nào với Thất Long Kỳ Hiệp?

- Chưa hội kỳ thì con chưa cần biết. Nếu người tha thiết muốn biết rõ thân phận của mình và muốn biết về Thất Long Kỳ Hiệp tuyệt tích như thế nào thì phải hội kỳ cho bằng được. Dù sứ mạng đó có phải trả giá bằng chính sinh mạng của người.

- Quân Đạt sẽ hội kỳ!

Quân Đạt rút ngọn tiểu hắc kỳ cho vào ống tay áo. Chàng lưỡng lự một lúc rồi hỏi:

- Sư phụ... Ai vừa mới huỷ chiếc kiệu bài vị của Thất Long Kỳ Hiệp?
- Chắc chắn con đã nhận ra võ công của người đó.
- Người đó có khinh công rất cao siêu. Với khinh công như người đó Quân Đạt đoán nội lực của y trong giang hồ không có mấy người đạt tới cảnh giới đó.
- Nhưng võ công của chủ nhân người kia còn cao thâm gấp bội phần.
- Chủ nhân người đó là ai, và y là ai?

Hắc y nhân đứng lên:

- Khi nào hội đủ thất kỳ đoạt hồn, sư phụ sẽ nói cho con biết.

Nói xong hắc y nhân quay lưng, và chỉ ba lần lắc mình đã mất dạng.

Quân Đạt ngồi bần thần nhìn ngọn lửa bập bùng. Sống với sự phụ tử nhỏ đến lớn nhưng hành tung của sự phụ thật là bí ẩn. Nhiều lúc chàng muốn hỏi về thân thế của mình nhưng sự phụ không bao giờ nói. Chàng chỉ có thể võ đoán mình có quan hệ với Thất Long Kỳ Hiệp và sự tuyệt tích của Thất Long Kỳ Hiệp có liên quan đến bảy ngọn tiểu kỳ nên sự phụ mới trao cho chàng sứ mạng hội kỳ sau khi trưởng thành.

Quân Đạt ngồi suy nghĩ một lúc rồi mới đứng lên, rời ngôi cổ miếu trở lại toà kỷ lâu. Theo như chàng biết về đêm hội rước bài vị hôm nay thì những người giữ những ngọn kỳ kia sẽ xuất hiện ở Dương Châu Thành. Mà chàng đang chờ những người đó.

Quân Đạt vừa đi vừa miên man suy nghĩ và khi chàng dừng bước đã đứng trước thêm tam cấp toà kỷ lâu. Tất cả đã trở lại sự tĩnh lặng, trong kỷ lâu hơn ba mươi vị khách thập phương đang ngồi tán gẫu về chuyện kiêu hoa của Thất Long Kỳ Hiệp bị ai đó phá huỷ.

Quân Đạt nhìn lên tấm bảng hiệu "Thiên Lộc Các" rồi mới chấp tay sau lưng thả bước vào nhà chính sảnh.

Sự xuất hiện cùng phong thái đỉnh đặc của Quân Đạt khiến những người thực khách phải chú nhãn quan sát. Mặc cho những người kia nhìn mình, Quân Đạt vẫn phớt lờ tiến vào chiếc bàn trống kê trong góc nhà chính sảnh. Chàng chọn chỗ ngồi ở trong toà chính sảnh cốt muốn nghe những lời bàn.

Gã tiểu nhị tất bật bước ra. Gã tiến đến bàn Quân Đạt, vừa lắc đầu vừa nói:

- Ái da... Thật không thể nào tưởng tượng được và cũng không thể nào hiểu được sao lại có chuyện này.

Y lắc đầu cúi xuống nói:

- Công tử dùng thứ rượu gì?
- Quán chủ cho tại hạ một vò rượu hai cân.
- Vâng vâng... tiểu nhân mang ra ngay.

Gã quán chủ bỏ vào trong. Những vị khách vẫn nhìn vào Quân Đạt với ánh mắt tò mò. Trong số những vị thực khách có mặt tại Thiên Lộc Các thì ngồi bên cạnh bàn của Quân Đạt là một lão già có thân hình gầy nhom, tướng chừng như chỉ có da bọc xương, với đôi mắt ngầu đục thỉnh thoảng lại liếc chừng Quân Đạt.

Khi gã tiểu nhị bung vò rượu ra đặt xuống bàn Quân Đạt thì hai cánh tay của lão già tấy máu.

Gã tiểu nhị vừa thấy đôi song thủ của lão già gõ nhịp trên bàn vôi nếp qua sau lưng Quân Đạt, ghé miệng xuống nói nhỏ vào tai chàng:

- Công tử coi chừng lão già ngồi bên cạnh.

Quân Đạt nhìn lên:

- Đa tạ quán chủ đã chỉ giáo, tại hạ sẽ để tâm.

Gã tiểu nhị mỉm cười, nhưng vừa bước đi thì lão già lắc mình. Chỉ trong chớp mắt trảo thủ của lão đã khống chế hồ khẩu gã tiểu nhị rồi.

Quân Đạt cau mày.

Lão già chẳng chú ý đến chàng, kéo gã tiểu nhị về bàn mình. Lão ấn gã tiểu nhị ngồi xuống chiếc ghế, gần giọng nói:

- Ê... ngươi ngồi xuống đây một chút!

Tiểu nhị biến sắc:

- Tiểu nhân còn bận việc, không tiện tiếp lão thân trâu.

Quân Đạt để mắt mới nhận ra một bàn tay của lão già có sáu ngón. Chiếc ngón thừa thãi kia trông rất kỳ cục, nhưng nó lại sinh động hơn những ngón tay khác.

Lão già trợn mắt:

- Ngươi bận việc lắm hả? Bận việc sao còn nói xấu lão phu? Bộ... bộ ngươi tưởng ta điếc hõng có nghe sao? Hừ!

Gã tiểu nhị khoát tay:

- Tiểu nhân đâu có nói gì.

- Ngươi chắc không nói chứ?

Độ mười gã thực khách đứng lên rời gian chính sảnh. Những người đó không muốn phiền lụy đến mình vôi vả bỏ đi trước.

Lão già dựng tiểu nhị đứng sững lên, lắc đầu hỏi:

- Ngươi thật là bất cần... bất cần lắm đó. Thôi đi đi!

Gã tiểu nhị rồi rít ôm quyền xá lão:

- Lão thân trâu thật là đại nghĩa, nếu thân trâu có nhã hứng thì tiểu nhân thiết đãi người một vò rượu năm cân Bồ đào thổ phồn tửu.

- Ô, tốt lắm. Mang ra đây nhanh lên!

Gã tiểu nhị đi rồi, lão mới quay lại Quân Đạt:

- Đêm nay tráng sĩ thích uống rượu với lão hay thích ngồi một mình?

- Tại hạ thích ngồi một mình.

- Lão thì buồn quá, thích ngồi uống rượu với tráng sĩ nhưng nếu tráng sĩ không thích thì lão cũng chẳng làm phiền đến tráng sĩ.

Gã tiểu nhị bung vò rượu năm cân ra, lão ôm lấy vò rượu vào long, thở dài nói:

- Lão thích uống rượu với tráng sĩ đây nhưng tráng sĩ lại không thích uống rượu với lão. Lão đành phải tìm tên tiểu hoà thượng và tiểu tử Vũ Văn Tiểu Vĩ vậy. Người ở đây tiếp tráng sĩ nhé!

Gã tiểu nhị rồi rút:

- Lão thần thần cứ tự nhiên!

Lão nhăn mặt cười với tiểu nhị, ôn tồn nói:

- Người không ngại tiến lão ra cửa chứ?

- Tất nhiên phải tiến lão thần thần.

Lão cùng với tiểu nhị song hành ra cửa. Hai người ra đến bên ngoài hành hiền, lão quay mặt lại nhìn Quân Đạt, thấy chàng vừa nhấp xong một chén rượu, đặt chén xuống bàn lơ đãng nhìn qua ô cửa sổ.

Lão quay lại gã tiểu nhị, nghiêm giọng nói:

- Từ hôm nay trở đi, người không được bép xép về lão đấy nhé. Nếu không lão sẽ đoạt hết những chiếc tráp kim ngân của người đấy.

Lão nói xong bình thần bước xuống bậc tam cấp rồi bất thần trở khinh thuật lướt đi nhanh không thể tưởng. Nhìn bộ dạng thấp bé của lão, không một ai có thể nghĩ khinh công của lão cao thâm như vậy, nhưng những cao thủ thượng thừa ở Dương Châu thì chẳng ai không biết mặt lão, và khi đối diện cũng phải nể mặt bởi lão chính là Lục Chỉ Thần Thâu. Một trong những kỳ nhân của võ lâm.

Lục Chỉ Thần Thâu đi rồi, gã tiểu nhị hấp tấp quay trở vào đến ngay bàn Quân Đạt.

Gã nhìn chàng lí nhí hỏi:

- Công tử biết lão già khi nãy là ai không?

Quân Đạt lắc đầu:

- Tại hạ không biết vì mới bước ra giang hồ. Nếu quán chủ biết xin chỉ giáo cho tại hạ.
- Ai da, công tử mới ra giang hồ nên không nhận biết lão già sáu ngón khi nãy chẳng phải khác lạ mà chính là Lục Chỉ Thần Thâu.

Đôi chân mày lười liềm của Quân Đạt cau hấn lại. Chàng lặp lại câu nói của tiểu nhị:

- Lão chính là Lục Chỉ Thần Thâu à?
- Chính lão đó.

Nghe tiểu nhị khẳng định, đầu óc chàng ù ù những âm thanh kỳ lạ, bởi cái ngoại danh mà chính sư phụ chàng đã từng căn dặn với chàng, trên giang hồ có một nhân vật sáu ngón ngoại hiệu là Lục Chỉ Thần Thâu mà khi hội diện không được mất cảnh giác.

Quân Đạt còn đang suy nghĩ thì gã tiểu nhị hỏi:

- Công tử kiểm tra lại xem có mất túi kim ngân không?

Quân Đạt trầm mặt. Chàng thò tay vào ống tay áo, ngọn tiểu hắc kỳ không còn trong ống tay áo của chàng nữa. Về mặt chàng căng thẳng đến cực độ, bật đứng dậy:

- Quán chủ biết Lục Chỉ Thần Thâu ở đâu không?
- Công tử bị mất túi kim lượng phải không?

Quân Đạt không tiện nói, nghiêm mặt hỏi ngược lại tiểu nhị:

- Tại hạ cần gặp lão, quán chủ biết lão trú ở đâu không?

Gã tiểu nhị lắc đầu:

- Làm sao tiểu nhân biết được.

Quân Đạt lấy một nén bạc đặt lên bàn rồi bước thẳng ra ngoài Thiên Lộc Các. Ra đến bên ngoài chàng đảo mắt nhìn quanh nhưng chẳng thấy bóng dáng của Lục Chỉ Thần Thâu đâu ngoài bóng tối của ngày tết Đoan Ngọ.

Quân Đạt tự trách mình sao quá hời hợt để Lục Chỉ Thần Thâu lấy tiểu hắc kỳ dễ dàng. Chàng sực nhớ đến hai nhân vật mà Lục Chỉ Thần Thâu nhắc là tiểu hoà thượng và Vũ Văn Tiểu Vi.

Mặc dù chưa biết hai người này ở đâu, nhưng rõ ràng lão thần thâu nhắc đến hai người đó thì nhất định họ ở đâu đó trong Dương Châu Thành.

Chàng quyết định truy tìm tông tích hai người đó để hội diện với Lục Chỉ Thần Thâu đòi lại tiểu hắc kỳ.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>